

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. Девин, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДЕВИН в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елка Ант. Хаджиева

при участието на секретаря Радостина Р. Настанлиева като разгледа докладваното от Елка Ант. Хаджиева Административно наказателно дело № 20235410200065 по описа за 2023 година

И ЗА ДА СЕ ПРОИЗНЕСЕ, ВЗЕ ПРЕДВИД СЛЕДНОТО:

Производството е по чл. 59 и следв. от ЗАНН.

Жалбоподателят моли да се отмени изцяло Наказателно постановление № 21-2300036/15.05.2023г. на Директора на Дирекция “Инспекция по труда” гр. Смолян като незаконосъобразно и постановено в нарушение на материалния закон. Счита, че Наказателното постановление е издадено въз основа на АУАН, който не отговаря на изискванията на ЗАНН. Счита, че са допуснати процесуални нарушения при съставянето на АУАН, довели до нарушаването на императивни норми на ЗАНН, които опорочават процеса на установяване и съответното санкциониране на административното нарушение. Счита констатациите в АУАН за неправилни и необосновани, предвид факта, че Р. М. Б. има сключен граждански договор със Сдружение „Б.“, който въобще не е кредитиран от административнонаказателния орган, което е грубо нарушение на разпоредбата на чл. 52 ал.4 от ЗАНН. Счита, че административния орган неправилно и в пълно противоречие с релевантните факти е възприел, че лицето Р. М. Б. е работила на длъжност „шивачка” в обекта на Сдружение „Б.“, при положение, че същата има сключен граждански договор със сдружението. Счита, че констатациите на административния орган са неправилни, несъстоятелни и в пълен разрез с

реалните факти по случая, като допуснатите съществени нарушения са се пренесли и в наказателното постановление, което прави същото незаконосъобразно и неправилно и следва да бъде отменено. Също така счита, че в конкретния случай не са събрани доказателства, установяващи елементите на трудово правоотношение между Сдружение „Б.“ и Р. М. Б.. Неправилно административният орган не е кредитирал при издаване на НП, представеният още в хода на документалната проверка, граждански договор между Р. М. Б. и Сдружение „Б.“ ЕИК: *****, с което се доказва по безспорен начин, че лицето Р. Б. има сключен граждански договор със сдружението, което обяснява и присъствието на лицето в обекта на сдружението. Сключеният граждански договор е представен по административнонаказателната преписка, но същият не е взет в предвид като доказателство от административнонаказващия орган и дори въобще не е коментиран в мотивите за издаването на НП. Счита, че сключеният граждански договор е относимо и необходимо доказателство по случая, което въобще не е взето в предвид от административнонаказващия орган, което е грубо нарушение на разпоредбата на чл.52, ал.4 от ЗАНН, която разпоредба гласи, че административнонаказващият орган е длъжен да разгледа всички събрани доказателства, а в случая това не е сторено от административния орган. Претендира за разноски.

В о.с.з. за жалбоподателят се явява адв. Н. Т., който поддържа жалбата. Моли съда да уважи жалбата по изложените подробни съображения в нея. Счита, че констатациите в акта са неправилни и необосновани. В случаят административния орган не се съобразил с факта и обстоятелството, че е налице граждански договор с лицето Р. Б., същия е предоставен на административния орган, но този договор не е кредитиран по адм. наказателната преписка, което е грубо нарушение на разпоредбата на чл. 52 ал.4 от ЗАНН. Счита, че са нарушени административно - производствените правила като проверяващите са указали съдействие на работниците при попълването на декларациите по чл.402 от КТ. Също така счита, че не са събрани достатъчно доказателства относно елементите на трудовото правоотношение с лицето Р. Б. и Сдружение „Б.“. Моли съда да уважи жалбата и да им бъдат присъдени разноските по делото.

В о. с. з. за въззиваемият старши юрисконсулт В. П. оспорва

жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Счита, че административнонаказващия орган не е извършил сериозни нарушения както на материалния закон, така и на процесуалните правила и издадените от него АУАН и НП са правилни и законосъобразни. Относно представения граждански договор счита, че свидетелите обяснили обстойно защо не са кредитирали същия. Основна разлика между граждански и трудов договор е, че при гражданския договор страните са възложител и изпълнител, като изпълнителя работи със собствени средства и материали, докато при трудовия договор работникът работи с материали на работодателя, както е в този случай и е изписано в самия граждански договор, че се работи с материали на възложителя. Поради тези обстоятелства моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди издаденото НП от директора на Д „ИТ“- Смолян. Моли да им бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Излага подробни съображения в писмени бележки.

РП- Смолян, ТО- Девин не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като прецени твърденията в жалбата, становищата на страните и събраните по делото доказателства, прие за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Жалбата е подадена в преклузивния седемдневен срок по чл. 59, ал.2 от ЗАНН /НП е връчено на 05.06.2023г., а жалбата е подадена на 19.06.2023г./, за това е процесуално допустима, разгледана по същество е **неоснователна**, а атакуваното наказателно постановление следва на основание чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН да **бъде потвърдено** по следните съображения:

Установява се от показанията на свидетелите Р. Б. К.- К., на длъжност „главен инспектор“ в Дирекция „ИТ“- Смолян, Д. С. Г., на длъжност главен инспектор в Дирекция „ИТ-Смолян и Д. А. Д., на длъжност „инспектор“ в Дирекция „ИТ“- Смолян, и отчасти показанията на свид. Д. Т. З. и свид. Р. М. Б., че на 09.03.2023г. свидетелите Р. К.- К. и Д. С. Г. извършили проверка по работни места в шивашки цех, намиращ се в с. Б., община Доспат. При извършената проверка установили, че шивашкият цех се стопанисва от Сдружение „Б.“, отделно имало работещи на трудови договори на дружество „Е. - 81“ като за обекта отговаряла една жена, която

в хода на проверката се указало, че тя е управител на дружеството „Е. - 81“. Уведомили проверяващите, че има работещи и на Сдружение „Б.“. Уведомили за проверката и председателя на Сдружението – К. М., който отишъл в цеха. Там била и свид. Д. З., която работила в закусвалнята до цеха. Служителите на Д „ИТ“-Смолян предоставили на работещите да попълнят декларации на основание чл. 399 от КТ, като свид. Р. М. Б. попълнила декларация, в която посочила, че работи в Сдружение „Б.“ с. Б., от 2 години, на длъжност „шивачка“ в шивашки цех с. Б., с работно време от 08.00 часа до 17.00 часа, с месечно трудово възнаграждение в размер на 780 лева. Последно получено трудово възнаграждение в размер на 610 лева на дата 20.02.2023г., почивни дни – събота и неделя, с почивка в работния ден- 1 час.

За извършената проверка е изготвен Протокол за извършена проверка изх. № ПР2308555/24.03.2023г., в който са отразени констатираните нарушения, както и са дадени предписания в пет точки.

Свидетелят Р. К.- К. изготвила призовка с изх. № 23019500/27.03.2023г., с която е поканила управителя на Сдружение „Б.“ да се яви в Дирекция „ИТ“- Смолян, с адрес: гр. Смолян, бул. България 58, ет.3 на 03.04.2023г. в 13.30 часа за съставяне на акт за установяване на административно нарушение.

Свид. Р. К., на длъжност „главен инспектор“ в Дирекция „ИТ“-Смолян, в присъствие на свидетелите Д. Г. и Д. Д. на 03.04.2023г. съставила АУАН № 21-2300036 на жалбоподателя за нарушение на чл. 62 ал.1 от КТ в отсъствие на управителя на дружеството- К. М., който се явил в по- късен час – 16.40 часа, подписал е акта без възражения.

Директорът на Дирекция “Инспекция по труда”, със седалище Смолян въз основа на Акт за установяване на административно нарушение № 21-2300036/03.04.2023г. е издал Наказателно постановление № 21-2300036/15.05.2023г. против жалбоподателя Сдружение „Б.” ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: с. Б., общ. Доспат, обл. Смолян, ул. Т. № *, представлявано от К. К. М. за това, че при извършена проверка по работни места на 09.03.2023г., в интервала от време 13.45 часа до 14.15 часа, в обект на контрол: Шивашки цех, с.Б., обл. Смолян, ул. И. № **, стопанисван от „Б.“ Сдружение, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: с.Б., общ. Доспат, обл. Смолян, ул. Т. № * и при проверката по документи на

21.03.2023г. в офиса на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Смолян, бул. България № 58, ет.3, се установило, че горепосоченото сдружение, в качеството си на работодател, е допуснало до работа на 09.03.2023г. в горепосочения обект на контрол, около 14.00ч., Р. М. Б., с ЕГН *****, на длъжност „шивачка“, без да е уредил отношенията по предоставянето на работната й сила като трудови правоотношения, чрез сключването на трудов договор в писмена форма. В попълнената собственоръчно декларация по чл.402, ал.1, т.3 от Кодекса на труда, Р. М. Б., с ЕГН *****, декларира, че работи за сдружението от две години на обекта на контрол: Шивашки цех, с.Б., на длъжност „шивачка“, с работно време от 08.00 часа до 17.00 часа, с уговорено възнаграждение в размер на 780.00лв. Нарушението е извършено на 09.03.2023г. в горепосочения обект на контрол и констатирано по документи на 21.03.2023г. в Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Смолян, бул. България № 58, с което е нарушил чл. 62 ал.1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал.2 от КТ, поради което и на основание чл.416, ал.5 от КТ във връзка с чл.414 ал.3 от КТ и чл. 53 ал.2 от ЗАНН, след като взел предвид разпоредбата на чл. 415в ал.2 от КТ, регламентираща, че не са маловажни нарушенията на чл. 61 ал.1, чл. 62 ал.1 и 3 и чл. 63 ал.1 и 2 от КТ е наложил на жалбоподателя имуществена санкция в размер на 1500 лева. Към НП са описани писмените доказателства: 1. Протокол за извършена проверка с изх. № ПР2308555/24.03.2023г.; 2. Покана за съставяне на АУАН с изх.№ 23017500/27.03.2023г.; 3. Декларация по чл.402, ал.1, т.3 от Кодекса на труда на Р. М. Б. от 09.03.2023г.

Представен е граждански договор № 001 от 01.03.2023г. сключен между Сдружение „Б.“ с. Б., представлявано от К. М. и Р. М. Б., с предмет на договора: Чл. 1. Възложителят възлага, а Изпълнителят приема да извърши ушиване на мострени бройки от получени нови модели и пускането им в производството; Чл. 2. Възложителят ще изплати на изпълнителя възнаграждение в размер на 150 лева; Чл.3. При изпълнение на поръчката, Възложителят ще заплати на изпълнителя договореното в чл. 2 възнаграждение в брой, в срок от 7- дни след приемане на работата.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП и от показанията на разпитаните по делото свидетели Р. К. –К., Д. Г. и Д. Д. - служители на Дирекция „Инспекция

по труда“-Смолян, чийто показания, съдът възприема изцяло за обективни и непротиворечиви, кореспондиращи и с писмените доказателства, както и частично показанията на свид. Д. Т. З. и свид. Р. М. Б.. Не приема за обективни дадените показания на свид. Д. З. и свид. Р. Б., в частта относно твърденията им, че Р. Б. не работи в цеха, а в къщи и по време на проверката е била на шевната машина да си извърши поправка на продукцията ѝ, тъй като тези твърдения противоречат на всички останали доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните **правни изводи**:

В конкретният казус акта за установяване на административно нарушение е съставен от компетентен орган и наказателното постановление е издадено от компетентно лице - инж. Е. К. Д. - Директор на Дирекция „Инспекция по труда” гр. Смолян.

Акта и наказателното постановление са в съответствие с императивните разпоредби на чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Спазени са сроковете по чл.34 от ЗАНН. В акта и наказателното постановление е вменено нарушение по Кодекса на труда. Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е „обвинен“ и срещу какво да се защитава. Правилно са посочени нарушените материалноправни норми. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство против него.

В тежест на административнонаказващия орган е да докаже по безспорен начин пред съда, че има извършено административно нарушение от лицето, посочено като нарушител. В настоящото производство се доказва, че жалбоподателя е извършил вмененото нарушение на чл. 62 ал.1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал.2 от КТ. За да е налице нарушение на чл. 62 ал.1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал.2 от КТ е достатъчно да се установи, че дадено лице престира работна сила в полза на работодател, при наличие на елементите на трудово правоотношение, без да е налице сключен писмен трудов договор.

Безспорно е, че към момента на проверката - на 09.03.2023г., в шивашки цех, находящ се в с. Б., обл. Смолян Р. М. Б. е работила като

шивачка. Няма спор и че към тази дата между Р. М. Б. и жалбоподателя Сдружение „Б.“ с. Б. не е имало сключен писмен трудов договор. Тези факти не се оспорват от нито една от страните, а и се установяват от приложените по делото и събрани от съда доказателства. Единственият спор е съсредоточен около това дали при тези факти дружеството-жалбоподател обективно е извършило вмененото нарушение или не, след като има сключен граждански договор за извършена работа № 001 от 01.03.2023г., описан по-горе.

На база събраните доказателства, съдът счита, че правилно наказващия орган е ангажирал отговорността на работодателя. Съгласно чл. 1, ал.2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. В конкретният случай категорично се установява, че по време на проверката Р. М. Б. е престирала труд, като е изпълнявал трудова функция като шивачка, която се е осъществявала на определено работно място, стопанисвано от търговеца. С разпоредбата на чл. 62, ал.1 от КТ е вменено задължение на работодателя да сключи трудов договор в писмена форма с работника преди постъпването му на работа.

Писмен трудов договор с посоченото лице към дата 09.03.2023г. не е бил сключен, а същото на практика е престирало труд за Сдружение „Б.“ с. Б., който именно поради това се явява негов работодател, съгласно § 1, т.1 от ДР на КТ. Поради така установеното, правилно е била ангажирана отговорността на Сдружение „Б.“ с. Б., именно в качеството на работодател, като е съставен акт и впоследствие издадено НП. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на НП, тъй като имало сключен граждански договор.

При тези фактически данни, съдът намира, че възникналото между страните правоотношение е трудово по своя характер и съдържание без оглед на представения по делото граждански договор за извършена работа № 001 от 01.03.2023г. В случая не става дума за граждански взаимоотношения, с граждански договор за извършена работа № 001 от 01.03.2023г., и посочения предмет в него, той по съществото си урежда възникнали трудови правоотношения между Сдружение „Б.“ с. Б. и Р. М. Б., което следва от характера на извършваната дейност и организацията на работния процес. В случаят Р. М. Б. е извършвала конкретно определена работа като шивач на

шевна машина, осигурена от работодателя в проверявания цех, при предварително определени от него часове на работа и предварително договорено възнаграждение за положения труд. Налице е и характерната за трудовия договор зависимост и подчиненост на работодателя относно установен трудов ред. Работата е извършвана по указания и под контрола на работодателя, което дава основание да се приеме, че фактически със сключването на граждански договор за извършена работа № 001 от 01.03.2023г. страните са целели създаването на трудови правоотношения. Обстоятелството, че извършваната работа е срочна и няма постоянен характер не изключва трудовото естество на възложените функции. Трудов договор може да се сключва за определен срок, до завършване на определена работа или за заместване на работник или служител, който отсъства от работа – по аргумент от чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КТ, включително за един ден.

Съществуването на трудовото правоотношение не е опровергано от жалбоподателя при съдебното оспорване. От свидетелските показания се потвърждава безспорно наличието на трудови правоотношения по смисъла на чл. 1, ал. 2 от КТ, уреждащ предоставянето на работната сила само и единствено като трудови. Липсата на съставен трудов договор с минимално необходимото съдържание по чл. 66, ал. 1 от КТ не означава липса на предоставяне на работна сила.

От всичко гореизложено, съдът приема, че в случая приложеният договор за извършена работа № 001 от 01.03.2023г. не изключва задължението на жалбоподателя да сключи трудов договор с това лице, щом същото престира труд при него.

С оглед всичко горепосочено, съдът приема, че правилно АНО е преценил, че именно Сдружение „Б.“ с. Б. е извършило нарушение на трудовото законодателство, като правилно е подвел същото под отговорност на основание чл.62, ал.1 от КТ във вр. с чл.1, ал.2 от КТ.

Извършеното от жалбоподателя деяние е съставомерно и е основание за реализиране на административно – наказателна отговорност. Жалбоподателят е осъществил изпълнителното деяние по чл. 62 ал.1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал.2 от КТ като е допуснал до работа работник, с определено работно време и място, без да е сключен трудов договор в писмена форма. Възложената работа има за предмет, предоставяне на работна

сила, което изисква да се определи работно място и време, със сключен писмен трудов договор по чл.62, ал.1 КТ, със съдържание по чл.66 КТ и регистрация по чл.62, ал.3 КТ в ТД на НАП. Р. М. Б. е попълнила декларация, описана по-горе, като декларираните обстоятелства от работника Р. М. Б. в декларацията се подкрепят от приложените писмени доказателства, съставеният протокол за извършена проверка и показанията на контролните органи - разпитаните по делото свидетели К., Г. и Д.. Правилно е индивидуализирано административното нарушение и определено наказанието в границите, които са установени за съответното извършено нарушение. Съгласно чл. 414 ал. 3 от КТ работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал.1, чл. 62 ал.1 или 3 и чл. 63 ал.1 или 2 се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 лева до 15000 лева, а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 лева до 10000 лева за всяко отделно нарушение. Наказващият орган е изпълнил задължението си, като е квалифицирал деянието по чл. 62 ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал.2 от КТ, поради което и на основание чл. 416, ал.5 от КТ във връзка с чл.414 ал.3 от КТ е наложил на жалбоподателя имуществена санкция в размер на 1500 лева. Така определеното наказание е съобразено с изискванията на чл.27 от ЗАНН, наложената имуществена санкция е към минимума, предвиден в нормата на чл. 414, ал.3 от КТ, поради което е справедлива.

Съдът намира, че не са налице предпоставки за приложението на чл. 28 ЗАНН. На първо място, нарушението не е свързано с оцеляване на държавния бюджет, а с гарантиране установените на конституционно ниво права на лицата, полагащи наемен труд. На практика, липсата на трудов договор влече трудности за работника за осъществяване на което и да е негово право по Кодекса на труда. На второ място, законодателят изрично е изключил приложението на чл. 28 ЗАНН по отношение на нарушенията на чл. 62, ал. 1 КТ във връзка с разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 КТ, според която не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 от КТ.

Всичко гореизложено обосновава извода, че атакуваното наказателно постановление следва да се потвърди на основание чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН като законосъобразно.

С оглед изхода на делото, следва на въззиваемата страна, която е

представлявана от юрисконсулт да се присъдят и съответните разноски, които варират в граници между 80 лева и 120 лева. Предвид изхода на делото и на основание чл.63 ал.5 във връзка с ал.3 от ЗАНН поради направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от страна на процесуалния представител на наказващия орган, съдът намира искането за основателно. Следва дружеството - жалбоподател да бъде осъдено да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ гр. София като разпоредител с бюджетни средства разноски в размер от 100.00 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение съгласно чл.63 ал.5, във връзка с ал.3 от ЗАНН, във връзка с чл.144 от АПК, във връзка с чл.37 ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

ВОДЕН ОТ ГОРНОТО, ДЕВИНСКИ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-2300036/15.05.2023 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“, със седалище Смолян- инж. Е. К. Д., с което на **Сдружение „Б.“** ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: с. Б., общ. Доспат, обл. Смолян, ул. Т. № *, представлявано от К. К. М., в качеството му на работодател, за нарушение на чл. 62 ал.1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал.2 от КТ, на основание чл.416, ал.5 от КТ във връзка с чл.414 ал.3 от КТ и чл. 53 ал.2 от ЗАНН, му е наложил имуществена санкция в размер на 1500 лева **КАТО ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.**

ОСЪЖДА Сдружение „Б.“ ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: с. Б., общ. Доспат, обл. Смолян, ул. Т. № *, представлявано от К. К. М. **ДА ЗАПЛАТИ** на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ гр. София сумата в размер от **100.00 лева** /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Смолянски административен съд в 14-дневен срок, считано от съобщението му до страните.

Съдия при Районен съд – Девин: _____

